

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/41/2024
Identifikačné číslo spisu:	7919201666
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7919201666.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Miroslavy Janečkovej, v spore žalobkyne FAIR-CHEM Kft. „f.a.“, Kossuth út 108, 4631 Pap, Maďarská republika, IČO: 15-09-083108, zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Molnárom, Majlátha 14, Kráľovský Chlmec, IČO: 31 975 631, proti žalovanej Vénas Group, a.s., Skladná 6, Streda nad Bodrogom, IČO: 46 972 919, zastúpenej advokátom JUDr. Slavomírom Kučmášom, Plynárenská 1, Michalovce, o zaplatenie 17 542,70 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. decembra 2023, č. k. 3Cob/164/2022-283, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovanej o d m i e t a .

II. Žalobkyňa má proti žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

Okresný súd Trebišov (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 10. februára 2022, č. k. 14Cb/6/2019-236 zaviazal žalovanú na zaplatenie 17 542,70 eura s príslušenstvom žalobkyňi a o trovách konania rozhodol tak, žalobkyňi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie uviedol, že na základe zmluvy z 8. októbra 2018 uzatvorenej so žalovanou dodala žalobkyňa žalovanej objednaný tovar - repku olejnú ISCC, ktorú fakturovala faktúrou z 11. decembra 2018 na sumu 10 227,68 eura, z ktorej žalovaná uhradila 2 935,94 eura, a faktúrou z 13. decembra 2018 na sumu 10 250,96 eura, ktorú žalovaná neuhradila ani čiastočne. Žalovaná v konaní nerozporovala oprávnenosť pohľadávky žalobkyne čo do dôvodu a výšky, na pojednávaní dňa 20. októbra 2020 nárok žalobkyne uznala, avšak tvrdila, že táto pohľadávka zanikla jednostranným započítaním. Spornou tak v konaní zostala otázka platnosti jednostranného započítania pohľadávky žalovanou, pričom bolo povinnosťou súdu skúmať, či žalovaná v čase vykonania tohto úkonu mala voči žalobkyňi pohľadávku spôsobilú na započítanie. Pohľadávka žalovanej mala vzniknúť titulom náhrady škody.

3. Ďalej súd prvej inštancie skonštatoval, že nemôže bez ďalšieho akceptovať žalovanou uvedenú výšku škody, a že v tomto smere bolo dôkazné bremeno na žalovanej, ktorá tvrdila, že jej pohľadávka voči

žalovanému v čase, keď učinila započítací prejav, existovala. Pokiaľ mala táto pohľadávka vzniknúť, bolo potrebné, aby boli splnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu, a to existencia protiprávneho úkonu, vznik škody a príčinná súvislosť. Ak žalovaná mala za to, že existoval protiprávny úkon spočívajúci v tom, že jej žalobkyňa nedodala tovar v množstve dohodnutom v zmluve, žalobkyňa k tomu na pojednávaní zaujala stanovisko, že jednostranný zápočet je vymyslený a žalobkyňa nikdy nebol doručený. Zároveň žalobkyňa uviedla, že zo strany žalovanej nepostrehla ani reklamáciu oneskorene dodaného tovaru.

4. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalovaná si voči žalobkyňi listom z 28. januára 2019 uplatnila náhradu škody vyplývajúcu z neplnenia záväzkov zo zmluvy, keď ako uviedla, zo strany žalobkyne nedošlo k dodaniu tovaru repka olejného s ISCC v dohodnutom objeme 180 ton podľa termínu dodania v období mesiaca október a november 2018. Odberateľ žalovanej si na základe platnej zmluvy uplatnil náhradu škody z nedodaného množstva repkového oleja v množstve 70,32 ton. V ďalší produkt vznikajúci pri výrobe oleja a repkové výlisky tvoria základ krmív, na ktorých dodanie žalovanú viazala ročná rámcová zmluva voči partnerovi. Odberateľ repkových výliskov si takisto voči žalovanej uplatnil náhradu škody za nedodané čiastkové množstvo.

5. K uvedenému súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle zmluvy bola žalobkyňa povinná v mesiacoch október - november 2018 dodať žalovanej repku ISCC v množstve 150 ton plus mínus 5 %, a nie v množstve 180 ton ako to v „Uplatnení náhrady škody na základe zmluvy“ zo dňa 28. januára 2019 žalovaná uviedla. Zároveň vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobkyňa dodala v období október 2018 až november 2018 žalovanej repku olejného ISCC v celkovom množstve 518,81 ton, čo je preukázané faktúrami na č.l. 65-79 spisu, z ktorých každá jednotlivá faktúra bola opatrená aj pečiatkou žalovanej, a zároveň uvedené bolo podporené aj výpoveďou svedkyne, ktorá potvrdila, že žalobkyňa si splnila všetky dodávky voči žalovanej.

6. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná žiadnym listinným dôkazom v konaní nepreukázala, že by si voči nej akýkoľvek jeho odberateľ uplatnil náhradu škody za nedodané množstvo repkového oleja resp. repkových výliskov, ako to uviedla v „Uplatnení náhrady škody na základe zmluvy“ z 28. januára 2019, a rovnako nepreukázala ani skutočnosť, že by im titulom náhrady škody sumu 19 700,71 eura aj reálne uhradila. Rovnako nepreukázala ani to, že jej v tejto výške vznikli dodatočné náklady, ktoré vynaložila pri obstaraní tovaru od náhradných dodávateľov. Nakoľko v tomto prípade neboli splnené podmienky, a to protiprávne konanie a vznik škody, nemožno hovoriť ani o príčinnej súvislosti medzi nimi. Zároveň súd prvej inštancie dodal, že v tomto prípade sama žalovaná, aj svedkyňa uviedli, že záväzky voči žalovanej si neplnili aj ďalší dodávatelia.

7. Taktiež súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná bola oprávnená uplatniť v prebiehajúcom spore svoj vlastný započítací nárok voči žalobkyňi. Išlo o pohľadávku, ktorú možno jednostranne započítať proti žalobou uplatnenej pohľadávke podľa predpisov hmotného práva. Započítanie pohľadávok je jedným zo zákonných spôsobov zániku záväzkov, pričom osoba, ktorá uskutočnila započítací úkon, teda žalovaná, nepopiera pohľadávku, proti ktorej započítanie smeruje. Aj keď bolo v konaní sporné, kedy, a či vôbec bolo jednostranné započítanie pohľadávky z 28. januára 2019 zo strany žalovanej doručené žalobkyňi, žalovaná tak urobila najneskôr dňa 4. februára 2020, keď bolo jednostranné započítanie pohľadávky doručené žalobkyňi na vyjadrenie. Účinky započítania nastávajú spätne ku dňu, kedy sa vzájomne započítané pohľadávky stretli. V danom prípade došlo k jednostrannému započítaniu pohľadávok zo strany žalovanej. Za daných okolností je započítací úkon žalovanej považovaný iba za prostriedok procesnej obrany žalovanej a súd prvej inštancie vyhodnotil toto započítanie za neplatný právny úkon, keďže žalobkyňa a žalovaná nemali vzájomné pohľadávky. Súd prvej inštancie neuznal argumentáciu žalovanej v súvislosti s existenciou pohľadávky voči žalobkyňi titulom náhrady škody vo výške 19 700,71 eura. S poukazom na vyššie uvedené súd žalobe ako dôvodnej vyhovel.

8. Nad rámec uvedeného súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že listinné dôkazy na č.l. 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 167, 171, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181 - 185, 186, 187 - 190, 192, 193 - 195 a 196 spisu) neboli súdu zo strany žalovanej predložené v súlade s § 153 ods. 1 CSP.

9. Ohľadne priznaných úrokov z omeškania súd prvej inštancie uviedol, že nakoľko žalovaná neplnila svoje záväzky voči žalobkyňi v lehote splatnosti, dostala sa do omeškania, a žalobkyňa je preto oprávnená požadovať od nej úroky z omeškania, a to odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti jednotlivých faktúr, teda od 14. decembra 2018 až do zaplatenia dlžnej sumy. Úroky z omeškania

žalobkyni súd prvej inštancie priznal v sadzbe podľa § 1 ods. 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z.

10. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 29. decembra 2023, č. k. 3Cob/164/2022-283 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Zároveň podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

11. V odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav na základe dokazovania, ktoré vo veci vykonal, svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z vykonaného dokazovania vyplynuli, pričom prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo a vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 191 CSP, na zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy, z ktorých vyvodil správne práva a povinnosti strán sporu. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto skonštatoval jeho správnosť v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Na doplnenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam navyše uviedol, že sa (keďže pohľadávka žalobkyne uplatnená v konaní bola pohľadávkou nespornou, pretože žalovanou nebola popretá, t. j. žalovaná nerozporela nárok žalobkyne na doplatok kúpnej ceny) zaoberal tým, či boli súdom prvej inštancie zistené skutočnosti dôležité pre prijatie záveru o zániku trvania pohľadávky žalobkyne v dôsledku započítania, a či z týchto skutočností bol vyvodený správny právny záver.

12. Ďalej odvolací súd skonštatoval, že žalovaná tvrdila, že pohľadávka žalobkyne zanikla jednostranným započítaním (§ 580 OZ), t. j. spôsobom zániku záväzku, ktorý nahrádza plnenie. Žalovaná, ktorú v konaní zaťažuje ohľadne ňou tvrdenej skutočnosti dôkazné bremeno, musí preukázať, že pohľadávka, ktorú započítava proti pohľadávke žalobkyne, je existentná, a zároveň že zanikla započítaním. V zmysle uvedeného je tak pre rozhodnutie vo veci samej podstatné len to, či sú naplnené predpoklady vzniku zodpovednosti žalobkyne za škodu vymedzené v § 373 Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObZ“); teda to, či žalovaná porušila niektorú zo svojich povinností z uzavretej kúpnej zmluvy, a či týmto porušením vznikla žalobkyni škoda.

13. Odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, a to, že žalovaná nepreukázala porušenie zmluvnej povinnosti žalobkyne dodať tovar v dohodnutom množstve, ktorá je nepochybná z faktúr, ktorými bola vyúčtovaná kúpna cena (podpísané aj žalovanou), a svedeckých výpovedí, a ani porušenie akejkoľvek inej povinnosti vyplývajúcej z ObZ v súvislosti s uzavretou zmluvou.

14. K tvrdeniu odvolateľky vo vzťahu k § 151 ods. 1 CSP a „nespornosti“ nároku žalovanej na náhradu škody pre pasivitu žalobkyne, keď „nijakým procesne významným spôsobom účelne nepoprela skutkové tvrdenia žalovanej“, odvolací súd uviedol, že tvrdenie o zániku pohľadávky uplatnenej žalobou jednostranným započítaním s pohľadávkou na náhradu škody žalovaná vznesla v odpore proti vydanému platobnému rozkazu. Reagujúc na odpor žalobkyne uviedla, že neporušila svoj záväzok z uzavretej zmluvy dodať tovar v dohodnutom množstve, že jej nebolo doručené žiadne uplatnenie náhrady škody, a že napriek tomu, že žalovaná neplatila za jednotlivé dodávky riadne a včas, bol jej v mesiacoch november - december doručený tovar v množstve 518, 81 t; a na týchto tvrdeniach zotrvala počas celého konania. Odvolaciemu súdu tak nebolo zrejmé, ako inak mala ešte žalobkyňa za situácie, keď uplatnený nárok aj preukázala listinnými dôkazmi, poprieť skutkové tvrdenia žalovanej o jej pohľadávke na náhradu škody voči žalobkyni, resp. ako by bolo možné na základe vyššie uvedeného dôjsť k záveru, že pohľadávka žalovanej je nespornou.

15. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol tak, že nárok na ich náhradu má v odvolacom konaní úspešná žalobkyňa.

16. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

17. Namietala, že súdy rozhodujúce v inštančnom postupe, a najmä odvolací súd, sa vyhol riadnemu odôvodneniu skutkovej a procesnej obrany žalovanej, spočívajúcej v tom, že žalobkyňa, vychádzajúc z príslušných ustanovení CSP, riadne a účinne nepoprela skutkové tvrdenia žalovanej. Podľa dovolateľky konajúce súdy neodôvodnili, prečo neakceptovali vyjadrenie žalovanej týkajúce sa procesnej pasivity žalobkyne v súlade s § 151 ods. 1 CSP, na základe ktorej došlo k ustáleniu skutočnosti - zániku žalovanej sumy vykonaním jednostranného zápočtu zo strany žalobkyne (zrejme dovolateľka myslela žalovanú - poznámka dovolacieho súdu) - ako skutočnosti nespornej. V dovolaní poukázala, že právu na riadne zdôvodnenie súdneho rozhodnutia nezodpovedá záver odvolacieho súdu vyjadrený v bode 28. odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom odvolací súd uviedol, že „žalobca k tomuto na pojednávaní zaujal

stanovisko, že jednostranný zápočet je vymyslený a žalobcovi nikdy nebol doručený. Zároveň žalobca uviedol, že zo strany žalovaného nepostrehol ani reklamáciu oneskorene dodaného tovaru“. Dovolateľka nepovažovala takéto vyjadrenie odvolacieho súdu za dostatočné vysporiadanie sa s aplikáciou § 151 CSP, tvrdila, že odvolací súd, ani súd prvej inštalácie sa dostatočne nevysporiadali s tvrdením žalovanej, že žalobkyňa nedostatočne poprela skutkové tvrdenia žalovanej uvádzané v odpore a v priebehu konania, až do rozhodnutia vo veci samej.

18. K dovolaniu podala žalobkyňa vyjadrenie z 19. augusta 2024, v ktorom žiadala dovolanie žalovanej zamietnuť.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či je dovolanie prípustné.

20. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštalácia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

21. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce *res iudicata* „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na možnosť prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadieť ako na krajinú výnimku z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3Cdo/208/2014).

22. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z ustanovení § 419 a nasl. CSP, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zjavné, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

23. V posudzovanom prípade dovolateľka vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vady konania vymenované v ust. § 420 CSP sú špecifické tým, že zakladajú nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho dôvodnosť. Výplýva to z ust. § 431 CSP, podľa ktorého dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

24. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae*, teda odmietnutia spravodlivosti (obdobne napr. uznesenie dovolacieho súdu 30. augusta 2018, sp. zn. 2Cdo/141/2017). Medzi tieto

práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pre prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

25. Dovolací súd poukazuje na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. novembra 2018 vo veci III. ÚS 314/2018 a z 21. januára 2021 vo veci II. ÚS 120/2020, z ktorých okrem iného vyplýva, že podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, či objasnenie a obhájenie toho ako súd procesne postupoval, vrátane toho ako rozhodol, a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené. Rozhodnutie je vyvrcholením procesného postupu a samotné súdne rozhodnutie je najdôležitejším procesným úkonom súdu, preto musí byť považované za súčasť procesného postupu súdu. Je potrebné dôsledne trvať na tom, aby odvolací súd naplnil požiadavku úplnosti, výstižnosti, presvedčivosti a preskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu.

26. Podľa § 151 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.(1) Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.(2)

27. Ak sú skutkové tvrdenia strán sporné, je povinnosťou súdu vyhodnotiť ich pravdivosť na základe vykonaných dôkazov. V sporovom konaní však súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán. Nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. Identifikácia, či je skutkové tvrdenie strany sporné alebo nesporné, sa vykoná podľa toho, či bolo tvrdenie účinne popreté protistranou. Iba účinné popretie skutkové tvrdenie sa považuje za sporné. Popretie (žalobcom) skutkových tvrdení žalovaného je prostriedok procesného útoku. Popretie (žalovaným) skutkových tvrdení žalobcu je prostriedok procesnej obrany. Popretie skutkových tvrdení protistrany podlieha sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania (§ 153 a § 154 CSP.) Z ustanovenia § 151 vyplýva, že stranu sporu zaťažuje procesné bremeno popredia skutkových tvrdení protistrany. Na popretie skutkových tvrdení sa kladú určité kvalitatívne nároky. Za podmienok uvedených v § 151 ods. 2 CSP musí totiž popierajúca strana uviesť vlastné tvrdenia. Pre kvalitu popretia skutkových tvrdení platia rovnaké požiadavky ako pre predkladanie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 1), rovnako ako skutkové tvrdenia, aj popretie skutkových tvrdení musí byť substancované. Ak strana v spore neunesie bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany, nastupuje ako procesný následok uplatnenie domnienky, že skutkové tvrdenia protistrany sú nesporné. Popretie skutkových tvrdení protistrany musí byť výslovné. Nepostačuje všeobecné vyhlásenie, napr., že žaloba je úplne nedôvodná, z ktorého by bolo možné vyvodiť iba konkludentný nesúhlas strany so skutkovým stavom tvrdeným protistranou. Výslovné popretie skutkových tvrdení protistrany môže mať podobu: a) vyhlásenia, že konkrétne skutkové tvrdenie protistrany nie sú pravdivé a súčasného predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, b) iba predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, c) iba vyhlásenia, že konkrétne skutkové tvrdenie protistrany nie je pravdivé. Predloženie iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach je potrebné považovať za výslovné popretie skutkového tvrdenia protistrany, ak je z jeho obsahu dostatočne jasné, že skutkové tvrdenie protistrany pri ňom neobstoí. (Civilný sporový poriadok Veľké komentáre, Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M., NAKLADATELSTVÍ, C. H. BECK, 2016, komentár k ustanoveniu § 151 CSP).

28. Dovolací súd konštatuje, že žalovaná v podanom odpore a v konaní tvrdila, že pohľadávka žalobkyne zanikla jednostranným započítaním, ktoré vykonala žalovaná listom z 28. januára 2019 odoslaným 28. januára 2019, ktorým si voči žalobkyni uplatnila pohľadávku titulom náhrady škody za nedodržanie povinnosti dodať tovar v termíne október - november 2018, v dôsledku čoho jej vznikla škoda za porušenie ustanovení rámcovej zmluvy uzavretej dňa 8. októbra 2018. Žalobkyňa poprela existenciu takejto pohľadávky žalovanej, poprela vykonanie započítacieho prejavu žalovanej a jeho existenciu, a tvrdila, že žalovaná navyiac nepreukázala ani existenciu náhrady škody, ktorá bola predmetom započítania, jej výšku a úhradu škody.

29. Podľa súdov rozhodujúcich v inštančnom postupe bolo v konaní preukázané, že žalobkyňa dostatočne poprela existenciu akejkoľvek pohľadávky žalovanej voči nej, a existenciu jednostranného právneho úkonu započítania listom žalovanej z 28. januára 2019. Súd prvej inštancie sa touto jedinou a

nosnou námietkou žalovanej v spore zaoberal a vysporiadal v dôvodoch rozhodnutia, najmä v bodoch 28. - 30., 33. a 34. odôvodnenia svojho rozhodnutia, kde uviedol (bod 30. posledný odsek), že žalovaná žiadnym listinným dôkazom v konaní nepreukázala, že by si voči nej akýkoľvek jej odberateľ uplatnil náhradu škody, za nedodané množstvo repkového oleja, resp. repkových výliskov tak, ako to uviedla v Uplatnení náhrady škody na základe zmluvy z 28. januára 2019, a rovnako nepreukázala ani skutočnosť, že by svojim odberateľom titulom náhrady škody sumu 19 700,71 eura aj reálne uhradila. Rovnako nepreukázala ani to, že jej v tejto výške vznikli dodatočné náklady, ktoré vynaložila pri obstaraní tovaru od náhradných dodávateľov.

30. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno o existencii jej pohľadávky voči žalobkyni titulom náhrady škody uplatnenej v započítacom prejave a konštatoval, že žalovaná nepreukázala, že uplatnená pohľadávka náhrady škody voči žalobkyni bola reálne uhradená.

31. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a jeho závermi (bod 14. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu), k odvolacej námietke žalovanej (o zániku žalovanej pohľadávky započítaním) sa vyjadril v bodoch 18. až 22. odôvodnenia svojho rozhodnutia, kde skonštatoval nedôvodnosť tvrdení žalovanej, ktorá tvrdila, že žalobkyňa nedostatočne rozporovala jej tvrdenia o zániku žalovanej pohľadávky jednostranným započítacím prejavom žalovanej voči žalobkyni.

32. Dovolací súd konštatuje, že súdy rozhodujúce v inštančnom postupe sa dostatočne vysporiadali s nosnou námietkou žalovanej (zánik žalovanej istiny započítacím prejavom žalovanej) aj s tvrdením žalovanej, že obrana žalobkyne proti tejto námietke nebola dostatočná. Závery súdov k týmto námietkam žalovanej sú v ich rozhodnutiach dostatočne odôvodnené, vyplývajú z obsahu súdneho spisu a súdmi zisteného skutkového stavu veci, ktorý bol východiskom pre rozhodovanie súdov. Zdôvodnenie rozhodnutí súdov je riadne a dáva dostatočné argumenty pre záver o nedôvodnosti obrany žalovanej v konaní a neporušení jej práva na spravodlivý proces zo strany súdov rozhodujúcich v inštančnom postupe.

33. Dovolací súd v súlade so závermi odvolacieho súdu vyjadrenými v bode 22. odôvodnenia jeho rozhodnutia konštatuje, že žalobkyňa sa k tvrdeniam žalovanej uvádzaným v podanom odpore a tvrdením v konaní (8. júla 2019) rozsiahlo a dostatočne vyjadrila vo vyjadrení k podanému odporu (č.l. 61 spisu), ako aj na pojednávaniach pred rozhodnutím vo veci samej, nielen poprela, ale argumentačne poprela obranu žalovanej skutkovými tvrdeniami, poprela existenciu pohľadávky žalovanej voči nej, existenciu započítacieho prejavu žalovanej voči nej a uviedla ďalšie rozsiahle skutkové tvrdenia, počínajúc vyjadrením k podanému odporu, ktoré spochybnili tvrdenia žalovanej, že žalobkyňa nedostatočne uplatnila prostriedky procesnej obrany voči tvrdeniam žalobkyne uvádzaným v podanom odpore.

34. Vzhľadom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je dostatočne odôvodnené, nedošlo k porušeniu práva žalovanej na riadne zdôvodnenie súdneho rozhodnutia a na spravodlivý proces, a odvolací súd sa v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie dostatočne vysporiadal so všetkými argumentami žalovanej. Dovolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá právu žalovanej na spravodlivý súdny proces.

35. Z uvedeného vyplýva, že dovolanie žalovanej nie je procesne prípustné, a preto ho dovolací súd v zmysle § 447 písm. c) CSP odmietol.

36. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni ako neúspešnej strane (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

37. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.